सप्त वै शीर्षण्याः पुाणाः। श्रमावादित्यः शिरः पुजानां। शीर्षन्वेव पुजानां पुाणान् देधाति। तस्नात्मप्तशीर्षन् पुाणाः। इन्द्रोवृचः हत्वा। श्रमुरान् पराभावे। सद्मां स्नोतान्भ्यजयत्। तस्यासी खोकोनाभिजितश्रासीत्। तं विश्वकं सभी भूत्वाभ्यजयत्। यद्दैश्वकर्साणोगृद्यते॥ ३॥

मुवर्गस्य लोकस्याभिजित्यै। प्रवार्तेऽस्माक्षोकाच्य-वले। ये वैश्वकर्माणं गह्नते। श्रादित्यश्वो ग्रेह्यते। इयं वाश्रदितिः। श्रस्यामेव प्रतितिष्ठन्ति। श्रन्थोऽन्थोग्र-ह्यते। विश्वान्येवान्ये न कर्माणि कुर्व्वाणायन्ति। श्र-स्यामन्ये न प्रतितिष्ठन्ति। तावापराधात्मंवत्परस्या-न्यान्यो ग्रह्यते॥ तावुभी सह महावृते ग्रह्यते। यन्नस्य-वानं गत्वा। उभयार्लोकयोः प्रतितिष्ठन्ति। श्रक्य-मुक्यं भवति। श्रन्नाद्यस्यावरुध्ये॥ ४॥

समायक्तियाह्यायहान्ते गृह्यते संवत्सरस्यायोग्यो यह्यते पञ्चच॥ अनु ०३॥

चतुर्थाऽनुवाकः।

श्क्रिव्धम्तर्यम् भवति। एतेन वै देवार्यक्विश्योनं। श्राद्यम्तर्यम्तर्यम् सुवर्गं लोकमारी इयन्। स वा-